

5

OKM W III/1 L. 77

10
19

PROTOKOŁ przesłuchania świadka.

Dnia 29. III 1949 r. w Warszawie, Członek ^{Obregowej} ~~Główny~~ _{sędzie}

Komisji Badania Zbrodni Niemieckich w Polsce ~~Mgr. Norbert~~
Nalina Werekko
Szuman działając z mocy Dekretu z dn. 10.11.1945 r. (Dz.U.R.P.
Nr. 51, poz. 293), przesłuchał niżej wymienionego w charakterze
świadka bez przysięgi.

Po uprzedzeniu świadka o odpowiedzialności karnej za fałszywe
zeznania i o treści art. 107 i 115 k.p.k. - świadek zeznał co
następuje:

- Imię i nazwisko: - Jarosław Botdoh
- Data i miejsce urodzenia: - 7. VI. 1905 Włodzimierz (Roga)
- Imiona rodziców: - Ludwik Matylda z Chylińskich
- Zawód ojca: - ptk WP
- Przynależność państw. i narod.: - polska
- Wyznanie: - r- kat.
- Wykształcenie: - inżynier - elektryk
- Zawód: - inżynier
- Miejsce zamieszkania: - Narbitta 27^a m. 62, W-wa
- Karalność: - nie karany

Wyblich powstania warszawskiego 1944r.
został mnie w moim mieszkaniu przy ul.
Nieleckiej 29^a. Tędy ten właściwie był w re-
ku niemieckim, powstańcy, którzy przez pewien
czas posiadali linie, kadaluńskiego a potem
wycofali się w rejon Al. Niepodległości, robili
sporadyczne wypadki nocami.

Okolo 10-go - 15-go sierpnia (daly mi pamięć-
tam) Niemcy rozporozeli akcje, palenia domów
w czerwoności Narbitta, ~~Fabryka~~ Rakowiec-
Boboli

— jak sobie jak opowiada
mój Martin

20 ka, Al. Niepodległości. Sheja była planowa
- kierował nią Major Martin, 44-letni, który
innowował w Staufferkasene. Jego sheja
to kierował także jako 44-letni w ran-
dre kapitana, warstwa jego nie znał.
Mieszkańcy palonych obiektów musieli je o-
piszerałi nalyduniat, skazyując rozkaz
idania się na zachód. Niektórzy dokonują
O egzekucjach w tym okresie nie słyszalem.

Za pośrednictwem mieszkańcy naszego do-
mni Jadwigi Dittrowej, która dobrze znała
majora Martina, dom nasz otrzymał od
niego 2-letnie zapewnienie na piśmie,
że dom nie zostanie spalony.

22-go sierpnia 1944 r. około południa do
naszego domu weszło 2-ech Ukraińców,
których x mieszkańcy na parterze zabra-
li 3 meszery - m. in. Zbigniewa Blar-
nika, Frykowskiego.

Jadwiga Dittrowa próbowała interweni-
ować majora Martina w Staufferkasene,
który oświadczył, że o ile awersowanie
dokonałi Ukraińcy, interwencja jego be-
dzie śmieszna, gdyż Ukraińcy stoja, pod ob-
rebrzym dowództwem.

Tego samego tj. 22 sierpnia 1944 r. #
w pewien niedługi czas po zabraniu przez
Ukraińców 3-ech meszeryx z naszego domu,
wpadła do naszego domu grupa trzech-
jonych Ukraińców. W momencie tego miej-
scowatem się za domem, w ogrodzie.
Ostrzeżony przez moje obecne żonę, Zofię
Dobek, schroniłem się na Łowickiej nr 40.
Stawiałem zaimwarytem, że dom nasz przy

ni Zofia

Kieleckiej 29a stoi w płomieniu. Podkre-
stem wtedy powrotem do domu i ustępa-
tem wydobytym się z domu brzyki i straty.
Wejście do domu i niemowlęci mi Niemiec,
wypędzając mnie okrzykiem „raus” i strę-
lając za mną. Ostrelany przez Ukraiń-
ców wycofałem się powrotem na Łowickę
40. Po kilku dniach przedostałem się do
domu przy Kieleckiej 27, gdzie schroniła
się też moja obecna żona Zofia Dabek,
siostra Blazek i krewni Łokatorów z kie-
leckiej 29. Dostęp do Kieleckiej 29a był u-
niemożliwiony - dom był kaminiarski
(~~pre~~ na drzwiach domu była kartka
z napisem „Voricht! Mine!”)

7-go września 1944 r. zostatem rannym
z żoną, moją obecną - Zofią Dabek zabraną
z domu z innymi z domu przy Łowic-
kiej 40. Zaprowadzono nas na Rako-
wice, ~~pre~~ do ~~na~~ i ustawiono na
odcinku m. Wisniowa i Kazimierowa
do zgromadzenia 200-300-tu osób prze-
mówił jakiś oficer 44-maj, zapowiada-
jąc rozstrzelanie mężczyzn z naszej grupy
za nierastroszenie się do rozkazu me-
nicznego spierzenia Warszawy.
Na chwilę przed rozprawieniem egzeku-
cja uderzyła samobodem jakiś wtedy
oficer. Po jego rozmowie z dwym oficerem
44-majem, który zapowiedział rozstre-
lanie nas, ogłoszono nam przez stima-
bra, że z rozkazu generała von dem Berka
zostaliśmy straszeni, że wolno nam
potroszyć się z kobietami, z którymi razem

namy udać się do Pruszkowa, co też nastę-
piło.

W marcu 1945 r. wrócić do Warszawy.

Dom przy Kieleckiej 29ª był wypalony.

W 2-ku mieszkaliśmy na II-im piętrze zma-
lartem spalone szronki 7-osga osób, które
po rozmaitych szeregach udało się zide-
tyfikować jako szronki wyinterdowane
w dn. 22-go sierpnia 1944 r. przez Ukraińców
Sobola Jana, Sobol Heleny, Strateckiej,
Jadwigi Durskiej i jej sypa Leszka oraz
moje, sony Aliny Bortolki i jej matki Ale-
ksandry Piłdowskiej. Zarzucano, że
niektórzy szronki niemal wszyscy, ko-
biel braty na łub przy łózkach łub łapera-
nach. Słyszałem zaś, że w rejonie tym
rolniere niemcey dokonywali na kobie-
tach szeregi gwałtu. Byli to zresztą
Ukraińcy.

Na tym protokół zakończono i odesytao:

mgr J. Górný
Sędzia
Mł